

«Κοχλιακό εμφύτευμα»: Ο δρόμος για την κόσμο της ακοής

Κάποτε (πριν 8 χρόνια) αναρωτήθηκα τι πάει να πει αυτό, άκουγα τον όρο για πρώτη μου φορά. Όταν μου εξήγησαν ότι πρόκειται για ένα ηλεκτρονικό πραγματάκι, το οποίο θα εμφυτευτεί στο κεφάλι μου και θα μου προσφέρει ξανά την ακοή, δεν δίστασα καθόλου, είπα ΝΑΙ, βάλτε το **τόρα**.

Ένα τροχαίο ατύχημα στάθηκε η αφορμή να χάσω την βασικότερη αίσθηση της ακοής σε ηλικία 24 ετών, μία ηλικία κατά την οποία είμαστε έτοιμοι να δημιουργήσουμε, να παράγουμε τόσο σε ατομικό όσο και σε κοινωνικό επίπεδο.

Όταν συνειδητοποίησα ότι δεν ακούω, έχασα το έδαφος κάτω από τα πόδια μου, δεν ήταν δυνατό να μου συμβαίνει κάτι τέτοιο, τώρα που είχε έρθει η στιγμή της επαγγελματικής και οικογενειακής αποκατάστασης, μετά την ορκωμοσία και το Πτυχίο, μετά τον αρραβώνα μου, τώρα που εγώ ήμουν έτοιμη να προσφέρω στο σύνολο και στον εαυτό μου, ξαφνικά, χωρίς καμία προειδοποίηση έπεσαν τέσσερις τοίχοι γύρω μου και με απέκλεισαν από τον υπόλοιπο κόσμο.

Μόνο κάποιος που έχει ζήσει κάτι τέτοιο μπορεί να νιώσει το τι σημαίνει να βλέπεις τα χείλη των γύρω σου να κινούνται και να μην μπορείς να συμμετέχεις, αυτή τη βαριά απελπιστική σιωπή που σε τυλίγει, αλλά και τον περιορισμό σε μια γωνιά.

Είδα λοιπόν με τα μάτια του μυαλού μου τον κατήφορο μπροστά μου, είδα το περιθώριο στο οποίο αναγκαστικά θα με έβαζα και είπα ΟΧΙ, δεν ήταν αυτά τα όνειρά μου, ήξερα ότι ο Θεός δεν θα μου έριχνε να σηκώσω ένα σταυρό, το βάρος του οποίου θα ξεπερνούσε τις δυνάμεις μου.

Και έτσι μετά από 6 μήνες υπομονής, μπήκε αυτό το πραγματάκι στο κεφάλι μου και μετά από 25 μέρες εφαρμόστηκε και το εξωτερικό του μέρος στο αυτί μου, και άκουσα τους πρώτους ήχους.

Θα πρέπει να παραδεχτώ ότι στην αρχή απογοητεύτηκα, δεν μου αρκούσαν αυτά τα λίγα που έπιανα, αλλά ευτυχώς που ο καλός Θεούλης με εφοδίασε με **υπομονή** και **επιμονή**. Έτσι λοιπόν με πολλή προσωπική προσπάθεια αλλά και συμπαράσταση και βοήθεια από τον αρραβωνιαστικό μου και το περιβάλλον μου, μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα (1 εβδομάδα) άρχισα να μιλάω κανονικά στο τηλέφωνο και σταδιακά (περίπου 4-6 μήνες) άρχισα να συμμετέχω κανονικά σε συζητήσεις σε μία ομάδα, άρχισα να παρακολουθώ εκπομπές στην τηλεόραση, και επιτέλους να ακούω μουσική (ένα από τα πάθη μου).

Και η ζωή πήρε τον κανονικό της ρυθμό – γάμος, εργασία, παιδιά – εκτελώντας όλες τις δραστηριότητες χωρίς προβλήματα και παράπονα. Το μόνο που με στενοχωρούσε κάπως ήταν η ελλιπής επικοινωνία με την παρέα μου σε καμιά ταβερνούλα ή μπαράκι. Εκεί λόγω της συνύπαρξης πολλών ακουστικών ερεθισμάτων μπερδευόμουν, ή μάλλον για να είμαι πιο σαφής άκουγα καλά το άτομο που καθόταν δεξιά μου, απ' την πλευρά δηλ που φοράω το κοχλιακό, ενώ με τους άλλους στα αριστερά μου αντιμετώπιζα δυσκολία στην κατανόηση.

Αυτά μέχρι πριν 2 μήνες, γιατί τώρα έχω ξεπεράσει και αυτό το πρόβλημα με την τοποθέτηση δεύτερου κοχλιακού στο άλλο μου αυτί.

Το σκέφτηκα πολύ μέχρι να πάρω αυτή την απόφαση, ήμουν τόσο ευχαριστημένη με την ακοή μου μέσω του ενός εμφυτεύματος, που πίστευα ότι δεν θα κερδίσω τίποτα περισσότερο, αλλά ειλικρινά έπεσα πολύ έξω.

Με την πρώτη ρύθμιση που μου έκανε ο τεχνικός στο δεύτερο εμφύτευμα αυτό που ένιωσα πραγματικά δεν περιγράφεται, ένιωσα το κορμί μου να γεμίζει από ήχους, είχα την εντύπωση ότι δεν τους άκουγα μόνο αλλά και τους ένιωθα ταυτόχρονα, τότε συνειδητοποίησα τι είναι η **στερεοφωνική ακοή**, τότε κατάλαβα ότι ο κόσμος μας είναι και ηχητικά τρισδιάστατος.

Έτσι έχασα την ακοή μου και έτσι την ξαναβρήκα !!!

Μ.Σ.